

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Máchou, advokátem, se sídlem Praha 2 – Královské Vinohrady, Blanická 25, proti žalovanému správnímu orgánu: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. srpna 2012, č. j. KUJI 57079/2012, sp. zn. OOSČ 301/2012 OOSC/92/DT, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. února 2013, č. j. 33 A 38/2012 - 44,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále též „městský úřad“) uznal svým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2012 č. j. DOP/50941/2011/1826/2011-juran. žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění v relevantní době, jehož se měl dopustit tím, že dne 25. 9. 2011 v 16:59 hodin jako řidič motorového vozidla na dálnici D1, v prostoru km 148 směr Praha, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/hod naměřena rychlost 189 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3\%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 183 km/hod, čímž překročil rychlost na dálnici o 53 km/hod. Městský úřad uložil žalobci za toto jednání pokutu ve výši 6000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců a dále povinnost nahradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal prostřednictvím zvoleného zmocněnce S. Š., bytem P. 674/8, P. 5, který nabízí veřejnosti své služby na svých internetových stránkách www.neplattepokuty.cz. Za stěžejní odvolací námitky lze označit konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, nedostatečné zjištění skutkového stavu (neobjasnění otázky, zda vozidlo řídil žalobce) a nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce. Žalovaný Krajský úřad Kraje Vysočina v návěti označeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl v návěti označeným rozsudkem. V odůvodnění se ztotožnil s názorem žalovaného v tom směru, že omluva žalobce z konání (v pořadí již třetího) nařízeného ústního jednání nebyla řádná, že není důvod pochybovat o tom, že žalobce řídil vozidlo, jehož rychlost byla měřena, a že výši sankce uložené při dolní hranici zákonného rozmezí správní orgány dostatečně odůvodnily. Krajský soud se ve svém rozsudku vypořádal též s dalšími uplatněnými žalobními body.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 11. 3. 2013 kasační stížnost z důvodů, jež žalobce podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti namítal, že věc byla projednána v jeho nepřítomnosti, ačkoliv se z nařízeného ústního jednání řádně omluvil a požádal o přerušování řízení. Dále uvedl, že skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť správní orgány nijak nevyvrátily jeho námitky, že vozidlo neřídil on a že nebylo prokázáno dodržení všech požadavků zajišťujících přesnost měření rychlosti (nutnost zachovat stejnou vzdálenost měřícího a měřeného vozidla na počátku a na konci měření a použití na měřícím vozidle dezén pneumatik odpovídající ročnímu období). Namítal též, že městský úřad nezhodnotil společenskou nebezpečnost, tedy materiální znak přestupku (zejména přechodný či trvalý porušení zájmů společnosti přestupku a vznik škody), že řádně neodůvodnil druh a výši uložené sankce, když nepřihlédl ke všem kritériím vypočteným v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (zejména nezhodnotil míru zavinění), a že rozhodnutí postrádá též odůvodnění povinnosti uhradit náklady řízení. Rozhodnutí městského úřadu je nadto podle stěžovatele i nesrozumitelné, neboť hovoří v souvislosti s přestupkem jak o konání, tak o opomenutí, část výroku je ve skutečnosti odůvodněním a úřad navíc chybně označuje ve výroku část ustanovení, jež mněl stěžovatel porušit, jako „článek“, byť ve skutečnosti jde o „bod“.

[5] Krom výše citovaných stížnostních bodů směřujících proti správnímu řízení jako celku namítl ještě stěžovatel, že odvolací řízení bylo nezákonně přerušeno po dobu několika měsíců, kdy žalovaný vyčkával na výsledek obnoveného řízení ve věci zneplatnění doručení rozhodnutí městského úřadu. Nakonec přitom odvolací řízení završil vydáním rozhodnutí, aniž by bylo obnovené řízení dokončeno. Stěžovatel tomuto postupu žalovaného vytýká nekonzistentnost, zbytečné průtahy, neprovedení úkonů dokazování, které by jinak v odvolacím řízení provedeny být mohly, a konečně i to, že případná sankce již mohla být vykonatelná, resp. stěžovatelem přijata.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že odkazuje na svá předchozí vyjádření v této věci, že napadený rozsudek považuje za správný a souladný se zákonem, proto by kasační stížnost měla být zamítnuta. Jelikož vyjádření

žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Její důvody, jak je stěžovatel obsahově vymezil, se opírají o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Veškeré stěžovatelem uváděné námitky se týkají nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, případně vad řízení před správním orgánem, a spadají tedy do rámce § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel sice v kasační stížnosti odkazuje též na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem) a § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (zmatečnost řízení před soudem), ale neuvádí, v čem by měla nezákonnost posouzení či zmatečnost řízení před soudem spočívat. Nejvyšší správní soud se proto veškerými stížnostními body zabýval v režimu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IIIa. Náležitost omluvy z ústního jednání

[10] Jako první hodnotil Nejvyšší správní soud námitku porušení práva na spravedlivý proces tím, že ústní jednání se konalo v nepřítomnosti stěžovatele. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí: „*O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležitě omluvy nebo důležitého důvodu.*“

[11] Ze spisu vyplývá, že stěžovatel byl k ústnímu jednání předvolán celkem třikrát. V prvním případě (předvolání na 9. 11. 2011) se z ústního jednání omluvil v den jeho konání e-mailem a dva dny poté písemně s tím, že v den ústního jednání byl u lékaře, který jej vyhodnotil jako práce neschopného. Z příloženého „rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti“ ovšem vyplývá, že stěžovatel měl od prvního dne neschopnosti povoleny vycházky, a to časově neomezeně; ve své omluvě uvedl, že je kardiak a netroufl si cestovat ze svého bydliště v N. do místa konání jednání ve Velkém Meziříčí. Obdobná situace se opakovala i ve druhém případě (předvolání na 12. 12. 2011). Stěžovatel uvedl, že je stále práce neschopen, tentokrát však žádné potvrzení lékaře nepřiložil. Nelze přitom přehlédnout, že v rozhodnutí o pracovní neschopnosti naplánoval lékař kontrolu stěžovatele již na 30. 11. 2011. Ze třetího jednání (nařizeno na den 16. 1. 2012) se stěžovatel omluvil písemně dne 9. 1. 2012, a to z důvodu „*dlouho plánované dočasné nepřítomnosti na území ČR*“, přičemž tento pobyt není možné „*zrušit, přeložit ani přerušit*“. Aby případný další termín ústního jednání nekolidoval s pobytem stěžovatele v zahraničí, požádal o přerušení řízení do 5. 3. 2012. Žádost o přerušení řízení městský úřad zamítl jako zjevně právně nepřípustnou usnesením ze dne 9. 1. 2012 poznamenaným do spisu. Dne 16. 1. 2012 městský úřad projednal přestupek v nepřítomnosti obviněného. V úvodu protokolu konstatoval, že uváděný důvod omluvy je velmi obecný a stěžovatel jej nijak neprokázal, proto úřad nepovažuje omluvu za náležitou. Totéž zopakoval i ve výroku rozhodnutí o přestupku vydaného téhož dne.

[12] Nejvyšší správní soud se v řadě svých rozsudků vyjadřoval k tomu, jakou omluvu lze považovat za náležitou. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, že však omluva musí být učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009 č. j. 7 As 9/2009 - 66) a obviněný ji musí odůvodnit (rozsudek ze dne 22. 2. 2006

č. j. 1 As 19/2005 - 71). Těmto požadavkům omluva stěžovatele ze třetího nařízeného ústního jednání vyhověla, neboť se omluvil předem a jako důvod uvedl pobyt v zahraničí.

[13] Nejvyšší správní soud však dodává, že pokud jde o omluvu z nařízeného ústního jednání, obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí. V nyní posuzovaném případě stěžovatel ke své třetí omluvě pojednávající o pobytu v zahraničí žádný doklad nepřipojil (ostatně stejně jako k předchozí omluvě, v níž tvrdil, že jeho pracovní neschopnost stále trvá). Přitom ani z omluvy samotné ani z kontextu událostí není zřejmé, že by nějaká okolnost stěžovateli bránila důkaz o svém předem plánovaném pobytu v zahraničí – např. v podobě potvrzení rezervace ubytování – předložit. Proto učinil správní orgán zcela správně, když stěžovatelovu omluvu neakceptoval jakožto nepodloženou a ústní jednání ve věci provedl. Byl tak dokonce zbaven povinnosti hodnotit podrobněji důležitost stěžovatelem uváděného důvodu, neboť omluvu, která není jakkoliv podložena, nelze označit za náležitou.

[14] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že ani následné doložení důvodu omluvy stěžovatelem nelze vnímat jako bezproblémové. Stěžovatel totiž ke svému odvolání přiložil účet z Grandhotelu ve Starém Smokovci na Slovensku za pobyt ve dnech 7. 1. 2012 – 7. 2. 2012. Žalovaný odvolací orgán však písemným dotazem na ředitelku hotelu zjistil, že stěžovatel v daném období v předmětném hotelu ubytován nebyl a že hotel vystavuje jiný typ účtů. Stěžovatel sice toto zjištění zpochybnil podáním čestného prohlášení, v němž tvrdí, že v hotelu v uvedené době ubytován byl, otázkou však zůstává, zda by vůbec mohl být udáváný důvod omluvy považován za důležitý. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu by správní orgán musel vzít v úvahu, že šlo v pořadí již o třetí omluvu z nařízeného jednání a že stěžovatel navzdory tomu upřednostnil soukromé záležitosti před záležitostmi úředními (srov. např. rozsudky ze dne 14. 5. 2009 č. j. 7 As 28/2009 - 99, ze dne 25. 1. 2010 č. j. 2 As 8/2009 - 95 nebo výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 9/2009 - 66). Za těchto okolností mohla mít námitka směřující proti projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatele jen těžko naději na úspěch.

[15] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: **1)** Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. **2)** V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. **3)** Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat. Právě tomuto poslednímu požadavku nevyhověla omluva stěžovatele v nyní posuzovaném případě.

IIIb. Prokázání skutku

[16] Nejvyšší správní soud dále hodnotil stížnostní bod, podle něhož skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatel ve svém odvolání namítl, že vozidlo při překročení rychlosti neřídil, neboť ve vozidle s ním seděly ještě dvě další osoby (podle uvedených jmen jde pravděpodobně o stěžovatelovy příbuzné) a po změření rychlosti došlo k zastavení vozidla a stěžovatel si vyměnil místo s řidičem. Proto vytkl městskému úřadu, že neprovedl výslechy policistů jako svědků.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že nebylo možno tuto námitku odmítnout jen proto, že ji stěžovatel uplatnil až v odvolacím řízení. Právo obviněného vznášet tvrzení a navrhnout důkazy totiž platí po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího, a to bez ohledu na důvody, pro něž tak činí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Přesto se v daném případě nejedná o opomenutý důkaz, neboť žalovaný jeho neprovedení opřel o další důvody, zejména o nepřesvědčivost procesní obrany stěžovatele (k povinnosti odůvodnit odmítnutí navrženého důkazu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2006 č. j. 4 As 2/2005-62, publikovaný pod č. 847/2006 Sb. NSS). S tímto náhledem na věc se Nejvyšší správní soud vzhledem ke skutkovým okolnostem a důkazní situaci ztotožňuje.

[18] Hodnověrnost stěžovatelovy obrany snížil už fakt, že ji uplatnil až v řízení před správním orgánem, při oznámení přestupku se k věci jakkoliv vyjádřit odmítl. Nezpůsobilost této obrany vyvolat pochybnosti o spáchání přestupku stěžovatelem však vyrůstá zejména z její logické rozpornosti v porovnání se skutkovými okolnostmi případu. Stěžovatel především nikdy neuvedl, co vedlo k údajné výměně osob na místě řidiče. O tom, že by posádka stěžovatelova vozidla zaznamenala, že dochází k měření rychlosti, lze s úspěchem pochybovat, jelikož vozidlo vybavené zařízením k měření rychlosti nebývá zpravidla jako policejní vozidlo označeno; to by zmařilo účel prováděného úkonu. Stěžovatel také neuvedl, na jakém místě k výměně osob došlo. Podle stěžovatelovy verze by totiž k zastavení vozidla muselo dojít někde na zhruba 1 km dlouhém úseku mezi místem ukončení měření (km 147) a odpočívkou, kde jeho vozidlo zastavila hlídka policie, která prováděla měření (km 146). Odpočívky a jiná místa určená k zastavení se však na dálnici zpravidla vyskytují ve větších odstupech (tuto úvahu ostatně potvrzuje i pohled na ortofotomapu předmětného úseku dálnice D1). Jelikož automobil v té době sledovala hlídka policie, která provedla měření, je krajně nepravděpodobné, že by další porušení pravidel silničního provozu (zastavení na krajnici dálnice) ponechala bez povšimnutí a okamžitého řešení. S přihlédnutím k těmto okolnostem se závěry žalovaného i krajského soudu jeví zcela logické a odůvodněné. Procesní obrana stěžovatele byla zjevně jen účelová a postrádala reálný základ.

[19] Nejvyšší správní soud dodává, že úřední záznam o přestupku sice může být pokladem pro rozhodnutí, pro potřeby správního trestání ale samozřejmě nemůže sám o sobě postačovat, jelikož podle § 137 odst. 4 správního řádu jej nelze použít jako důkazní prostředek (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010 - 73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS). V tomto případě však svědectví policistů nebylo jediným způsobem, jak přestupek prokázat, jako tomu bývá u přestupků zjišťovaných pouhým okem (držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, nepřipoutání bezpečnostními pásy apod.). Stěžejní důkaz poskytl videozáznam vozidla dokládající překročení nejvyšší povolené rychlosti, který k prokázání skutku postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013 č. j. 5 As 64/2011 - 66). Procesní obrana stěžovatele pak byla takové povahy, že do zjištěného skutkového stavu nevnesla pochybnosti, které by si vyžádaly doplnění takto provedeného dokazování.

[20] Obdobné úvahy platí i pro otázku dodržení všech požadavků zajišťujících přesnost měření rychlosti (nutnost zachovat stejnou vzdálenost měřícího a měřeného vozidla na počátku a na konci měření a použít na měřícím vozidle dezén pneumatik odpovídající ročnímu období). Stěžovatel neuvedl, z čeho dovozuje svou pochybnost o tom, že vzdálenost vozidel během měření nebyla dodržena. Pro názornost lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012 č. j. 3 As 29/2011 - 51, kdy potřebu doplnění dokazování vyvolal fakt, že i videozáznam policie svědčil o změně vzdálenosti vozidel během měření; v nyní posuzovaném případě však videozáznam žádnou takovou pochybnost nezakládá. Ve svém odvolání stěžovatel také netvrdil, že by snad policejní vozidlo – které přitom měl možnost si prohlédnout, když jej policie zastavila – nebylo vybaveno vhodným dezénem pneumatik pro dané roční

období. Za těchto okolností se i Nejvyššímu správnímu soudu jeví navržený důkaz knihou jízd jako nadbytečný. Absence jakýchkoliv skutkových tvrzení vylučuje způsoblost námitek stěžovatele vyvolat pochybnosti o průkaznosti provedeného měření a lze je tak hodnotit jako pouhé spekulace.

IIIc. Srozumitelnost a dostatečnost odůvodnění rozhodnutí

[21] Nejvyšší správní soud v této části nejprve zhodnotí srozumitelnost rozhodnutí. Ta podle jeho názoru neutrpěla újmou tím, že městský úřad chybně označil ve výroku část ustanovení, jež měl stěžovatel porušit, jako „článek“, byť ve skutečnosti jde o „bod“. Jakkoliv na přesnost výroku rozhodnutí je nutno klást zvýšené požadavky, protože právě jím se autoritativně zakládají účastníkům řízení práva a stanovují povinnosti, tyto požadavky nelze formalisticky stupňovat do krajnosti. Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2013 č. j. 6 Ads 17/2013 - 25 k následujícímu závěru: „Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části správního rozhodnutí uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Omezí-li se výčet právních ustanovení jen na paragraf právního předpisu, namísto přesnějšího odkazu na jeho ustanovení podle podrobnějšího členění (odstavce, písmena, body), nejde o tak závažný nedostatek náležitosti správního rozhodnutí, jenž by sám o sobě vedl k jeho nezákonnosti.“ Obdobnou úvahu lze učinit i ohledně nesprávného označení části zákonného ustanovení jako článku místo bodu, když v daném případě k záměně s jinou částí téhož ustanovení dojít objektivně nemohlo (dané ustanovení články vůbec nemá).

[22] Rozhodnutí městského úřadu je dále podle stěžovatele nesrozumitelné i proto, že hovoří v souvislosti s přestupkem jak o konání, tak o opomenutí. Tuto námitku shledává Nejvyšší správní soud zcela lichou, neboť přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti při řízení motorového vozidla nelze dost dobře spáchat opomenutím. V rozhodnutí městského úřadu je obsažena věta: „*Ve Vašem případě jste si rychlost neoblídal.*“ Ta však těžko mohla vzbudit jakékoliv pochybnosti o tom, že šlo o konání, když navíc dále v rozhodnutí je výslovně uvedeno: „*Přestupek obviněný spáchal konáním, nikoliv opomenutím ...*“

[23] Námitka, že část výroku je ve skutečnosti odůvodněním, je sice opodstatněná, nicméně ani tato vada nezaložila nesrozumitelnost či nezákonnost rozhodnutí městského úřadu. V předmětném odstavci nadbytečně ve výroku uvedeném totiž městský úřad pouze popsal důvody, pro něž věc projednal v nepřítomnosti obviněného. Lze jej tak vnímat jako pokus úřadu přezkoumatelným způsobem sdělit stěžovateli, že jeho omluvu z ústního jednání vyhodnotil jako nenáležitou. Ačkoliv Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu potud, že by bylo bývalo postačilo, kdyby městský úřad důvody pro konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti vyjevil pouze v odůvodnění svého rozhodnutí, tato vada nezpůsobuje nesrozumitelnost ani nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[24] Stěžovatel svou argumentaci k tomuto bodu kasační stížnosti opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006 č. j. 1 As 3/2005-45. Podobnost s odkazovaným případem je však pouze zdánlivá. V roce 2006 posuzoval zdejší soud situaci, kdy krajský soud zavázal výrokem svého rozhodnutí správní orgán, aby následoval jeho právní názor. Tuto nadbytečnost vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako závažnou vadu proto, že jen výrok soudního rozhodnutí je nadán vykonatelností. „*To, zda se správní orgán bude řídit závažným právním názorem soudu, je věc jiná. Zatímco opětovné započítí běhu správního řízení nastává okamžitě, s právní mocí rozhodnutí soudu, a bez jakéhokoli úkonu ze strany správního orgánu, závažný právní názor soudu bude naplňován postupně úkony činěnými v průběhu správního řízení nebo až v jeho závěru, kdy správní orgán vydá rozhodnutí souladné se závažným názorem soudu. (...) Navíc závažný právní názor nemusí dojít naplnění, aniž by přitom správní orgán nějak pochybil: tak tomu bude tehdy, pokud v novém správním řízení nastanou (či vyjdou najevo) nové skutečnosti, které přivodí jiný procesní postup nebo jiné hmotněprávní posouzení.*“

V nyní posuzovaném případě však výrok rozhodnutí obsahuje nadbytečné věty, které nevzbuzují žádnou pochybnost o tom, že žádnou novou povinnost stěžovateli nezakládají. Směřují totiž pouze do minulosti – k hodnocení řádnosti a náležitosti omluvy stěžovatele z ústního jednání.

[25] Další skupinu námitek lze sloučit pod hlavičku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Stěžovatel nejprve tvrdí, že městský úřad vůbec nezhodnotil společenskou nebezpečnost, tedy materiální znak přestupku, konkrétně vznik škody a přechodný či trvalý charakter porušení chráněných zájmů. Tuto námitku lze opět označit za „holou“ bez jakýchkoliv skutkových tvrzení, z nichž by stěžovatel dovozoval, že v jeho konkrétním případě materiální znak přestupku naplněn nebyl a proč. Z rozhodnutí o přestupku jako celku jednoznačně vyplývá, že prokázané překročení rychlosti bylo (již z povahy věci) přechodného charakteru a že ke škodě nedošlo. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s krajským soudem, který označil za dostatečné zhodnocení společenské nebezpečnosti přestupku v rozhodnutí městského úřadu, který *„jednání žalobce vyhodnotil jako závažné porušení zákona, kdy došlo k přestupku (...) v souvislosti s překročením nejvyšší povolené rychlosti mimo obec, (...) kdy rychlost je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod a byla překročena na frekventované komunikaci, tzn. se zvýšeným rizikem negativních následků takového protiprávního jednání.“* Stěžovatel sice s hodnocením věci krajským soudem nesouhlasí, nepřinesl však v kasační stížnosti žádné nové argumenty, s nimiž by se Nejvyšší správní soud byl nucen vyrovnat.

[26] Městský úřad podle názoru Nejvyššího správního soudu řádně odůvodnil též druh a výši uložené sankce. Trest zákazu řízení motorových vozidel byl uložen v nejkratší možné délce 6 měsíců, pokuta ve výši 6 000 Kč pak při spodní hranici zákonného rozmezí (5000 až 10 000 Kč). Městský úřad přihlédl k závažnosti přestupku (*„rychlost je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod“*), okolnostem jeho spáchání (*„rychlost ... byla překročena na frekventované komunikaci“*) a jako polehčující okolnost zjevně vyhodnotil jediný dosavadní postih stěžovatele za dopravní přestupek, navíc v dávnější minulosti (*„z jeho evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že má jeden záaznam v roce 2008“*), přihlédl tedy též k osobě pachatele.

[27] Stěžovatel tvrdí, že městský úřad opomněl jedno z kritérií vypočtených v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy míru zavinění. K tomu je nejprve nutno uvést, že otázka zavinění v rozhodnutí řešena je (*„Správní orgán neprokázal z Vaší strany úmysl jet rychle, a proto Vaše jednání považuje za nedbalostní.“*). Není sice výslovně zmíněna znovu i v části odůvodnění pojednávající o výši sankce, ze samotné minimální výše uložených sankcí je však zřejmé, že okolnosti polehčující (mezi něž nedbalostní zavinění bezpochyby patří) převážily nad přitěžujícími. Nejvyšší správní soud má proto shodně s krajským soudem za to, že nedostatek výslovné zmínky o zohlednění míry zavinění nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského úřadu a její případné odstranění by nemohlo vést k odlišnému výsledku řízení.

[28] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud ponechal bez povšimnutí vadný právní názor žalovaného v odvolacím rozhodnutí, že dobré meteorologické podmínky a spáchání přestupku mimo dopravní špičku představují okolnosti významné pro hodnocení závažnosti přestupku, nikoliv samostatná hlediska pro ukládání sankce. Nejvyšší správní soud má sice za to, že uvedené skutečnosti spadají systematicky spíše mezi „okolnosti spáchání přestupku“, podstatnější však je, že podle žalovaného meteorologické podmínky sice zřejmě dle policejního videozáznamu byly dobré, provoz však byl silný. Tudíž ani po přihlednutí k těmto okolnostem (namítaným stěžovatelem až v podaném odvolání) neshledal žalovaný vzhledem k mírnosti uložených sankcí důvod rozhodnutí městského úřadu rušit či měnit. Proti této úvaze neshledává Nejvyšší správní soud důvod se jakkoliv vymezovat.

[29] Konečně poslední kasační námitku stěžovatel vznesl v tom směru, že rozhodnutí městského úřadu postrádá odůvodnění povinnosti uhradit náklady řízení. Jelikož ani v tomto bodě, stejně jako v některých předchozích, stěžovatel nepřichází s žádnou novou argumentací, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, který k této otázce uvedl: „*Soud poukazuje na skutečnost, že právní úprava neumožňuje správnímu orgánu správní uvážení ohledně stanovení této povinnosti (viz „uloží povinnost“) a ani co do její výše, která je určena paušální částkou. V této situaci tak soud považuje odůvodnění správního orgánu, který pouze stručně odkázal na ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souvislosti s vyhláškou č. 231/1996 Sb. za zcela postačující, přičemž takto stanovenou částku v žádném případě není možné považovat za projev libovůle správního orgánu, jež by měla za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ačkoliv správní orgán má podle ust. § 79 odst. 3 zákona o přestupcích možnost z důvodů zvláštního zřetele hodných od uložení povinnosti nabrát náklady řízení podle odstavce 1 zcela nebo zčásti upustit, důvody, pro něž lze takto učinit se vztahují zejména k osobní situaci žalobce či k míře jeho procesního úspěchu ve věci. V daném případě byl žalobce uznán vinným z přestupku, o jeho úspěchu ve věci se tudíž nedá hovořit, a pokud se jedná o osobní poměry žalobce, které by zakládaly důvod pro upuštění od povinnosti nabrát náklady řízení, bylo především na žalobci, aby správnímu orgánu tyto okolnosti nějakým způsobem doložil, správní orgán nebyl povinen sám osobní poměry žalobce zkoumat. Nic takového však ze správního spisu nevyplyvá.“*

III.d. Přerušení řízení

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti opět poukazuje též na to, že odvolací řízení bylo nezákonně přerušeno po dobu několika měsíců, kdy žalovaný vyčkával na výsledek obnoveného řízení ve věci zneplatnění doručení rozhodnutí městského úřadu. Věcně se jednalo o to, že stěžovatel předložil městskému úřadu účet z hotelu Grandhotel a požádal o zneplatnění doručení rozhodnutí o přestupku. Městský úřad této žádosti vyhověl a pokračoval v řízení. Mezitím však odvolací orgán zjistil, že tento doklad je falzem, jak je popsáno v odstavci 14 tohoto rozsudku, a podal městskému úřadu podnět k provedení obnovy řízení ve věci zneplatnění doručení. Zpočátku odvolací řízení přerušil s tím, že bude nutné vyčkat na výsledek obnoveného řízení o zneplatnění doručení, dne 23. 8. 2012 však vyrozuměl žalobce o pokračování v odvolacím řízení. Důvody tohoto postupu objasnil až ve svém odvolacím rozhodnutí, kde uvedl, že skutečnost, že určení neplatnosti doručení je v době rozhodování předmětem obnovy řízení, nemění nic na tom, že žalobce napadl rozhodnutí včasným odvoláním.

[31] Výše popsaný postup vyhodnotil jako porušení zákona již krajský soud, konstatoval však, že žalobce neprokázal, že by jím jakkoli dotčen na svých právech, když argumentuje pouze porušením obecných zásad správního řízení. Stěžovatel k tomu v kasační stížnosti uvedl, že byl na svých právech dotčen tím, že nebyly provedeny úkony dokazování, které by jinak v odvolacím řízení provedeny být mohly, a že případná sankce již mohla být vykonatelná, resp. stěžovatelem přijata. Nejvyšší správní soud výše dovodil, že dokazování před městským úřadem bylo dostatečné, v tomto tedy stěžovatelovo dotčení na právech spatřovat nelze. Pokud jde o pozdější výkon sankce, jakkoliv by rozhodování správních orgánů samozřejmě mělo naplňovat zásadu včasnosti a nemělo by v nich docházet k neodůvodněným průtahům, samotné průtahy, pokud k nim v řízení došlo, by nemohly vést ke zrušení jinak věcně správného rozhodnutí. Má-li stěžovatel za to, že nesprávným úředním postupem spočívajícím v nezákonném přerušení odvolacího řízení utrpěl škodu, má možnost se její náhrady domáhat v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. Toto konstatování necht' je bráno jenom a pouze jenom jako uvedení obecných možností, jež právní řád skýtá, nikoli jako příslib či předběžné posouzení, že podmínky náhrady škody jsou v daném případě splněny.

[32] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně a že námitky stěžovatele proti postupu správních orgánů v jeho věci postrádají argumentační oporu. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu